

[Poul Nielson]

og opstille mere eller mindre enøjede betragtninger over, hvordan tingene kunne se anderledes ud, dersom der ikke lige tilfældigvis netop var en sammenhæng mellem problemerne. Dette kunne selvfølgelig også være en underholdende og i øvrigt harmløs beskæftigelse, dersom der ikke lå den risiko, at man ved at diskutere økonomisk politik på denne facon kunne indgive folk en falsk forestilling om, at der findes meget enkle og umiddelbart gennemførlige løsninger her og nu på de udviklede problemer. For det er jo elementært, at når den høje rente har en negativ virkning på konkurrenceevnen og beskæftigelsen, så kan vi løse disse problemer ved at sætte renten ned. Det lyder ikke så forfærdelig indviklet. Men hvis man så tager mod til sig og tager skridtet videre og spørger, hvilke forudsætninger der i øvrigt må være opfyldt i den økonomiske situation, for at et rentefald kan gennemføres på en holdbar måde og gennemføres uden negative bivirkninger i andre retninger, på andre punkter i økonomien, ja, så begynder det faktisk at blive noget mere indviklet. Så nærmer man sig virkeligheden.

Retsforbundets forespørgsel og også en række elementer i hr. Alfred Hansens tale her er i forhold til virkeligheden formuleret lidt på samme måde, som når manden, der har tabt gadedørsnøglen, står og leder efter den henne under gadelygten og på den forbi-passerende politimands spørgsmål om, hvorfor han dog leder dér og ikke henne ved gadedøren, svarer, at der jo er meget lysere herhenne under lygten! Det er en lidt problematisk måde at diskutere økonomisk politik på.

Der er selvfølgelig ingen tvivl om, at renten er en alvorlig belastning for det danske erhvervsliv, også når man sammenligner internationalt, og socialdemokratiet tillægger det bestemt en overordentlig stor betydning, at den økonomiske politik tilrettelægges sådan, at en rentesænkning muliggøres. Dette tilstræber vi både gennem den generelle økonomiske politik og også gennem en række mere specielle aktiviteter, sådan som det også er blevet anført her fra regeringens side i dag.

Vi synes f. eks., at K-låneordningen er et udmærket initiativ ud fra en erhvervspolitisk betragtning, og man kan også tilføje, at en styrkelse af kapitaldannelsen i dansk økonomi på et bredere grundlag, sådan som vi fo-

restiller os det f. eks. gennem en demokratisering af ejerforholdene i form af ØD, ville muliggøre en kapitaldannelse, som kunne bidrage til en situation, der muliggjorde en sænkning af renteniveauet her i landet. Man kan også anføre, at en gennemførelse af en sanering af skattefradragene for renterne formentlig også ville kunne bidrage til at muliggøre et lavere renteniveau her i landet.

Vi vil blive ved med at forfølge denne målsætning både gennem den generelle økonomiske politik og gennem forskellige enkeltaktiviteter. Men vi vil også gerne på given foranledning – og det må man betragte denne debat som – advare mod illusioner om, at det er en enkel sag, der kan klares med et elegant øksehug.

Jeg skal slutte med at sige, at den antydning af letsind, som jeg synes at kunne spore i hr. Alfred Hansens fremstilling, i hvert fald ikke er en måde at håndtere disse problemer på, som vi finder særlig anvendelig. Tværtimod vil jeg afslutningsvis gentage, at vi finder det problematisk at lægge op til illusioner om enkle løsninger. Det er meget komplekse problemer, og vi tør ikke gå ud og love helt bestemte, nemme resultater, når det gælder rentens højde.

Maisted (FP):

Rent undtagelsesvis er jeg enig med socialdemokratiets ordfører i, at det næppe er nok at konstatere, at renten spiller en stor rolle for dansk erhvervslivs konkurrenceevne. Det er snarere vigtigt at opsummere de problemer, der er årsag til, at denne regering må påføre dansk erhvervsliv en ekstra byrde i form af et højt renteniveau, for dette renteniveau er jo et spejl af de faktiske forhold.

Jeg tror ikke, man behøver at være særlig skriftklog for at forudse, at diskontoen vil blive sat op, når overenskomsterne er færdigbehandlet i folketinget. Som det ser ud i dag, vil vi få en lønstigning på ca. 10 pct. i 1979, hvilket betyder en forhøjelse af renten. Den kosmetiske ændring af diskontoen, som Nationalbanken foretog i juli 1978, gik kun ud over bankerne, fordi det hurtigt viste sig, at kunderne ikke nøjedes med 12 pct. p.a., men købte statsobligationer med en effektiv rente på 16–17 pct. eller obligationer, hvor den lange obligationsrente ligger på 17–18 pct. Der er altså tale om, at de mennesker, der